

Namesto uvodnika

Žal, še vedno precejšnje število ljudi razmišlja na način, ki je neustrezen tako teoriji kot praksi. Marsikdo je še vedno prepričan, da je starost bolezen in ne trenutek v človekovem življenju.

Marsikdo je prepričan, da je dom starostnikov institucija, ki nudi pomoč. Res smo tudi to, predvsem smo pa javni zavod, ki želi omogočati aktivnosti, ki dajejo ustrezno vsebino in potreben smisel.

Namen in ambicija KDS je vzpostavljanje ustrezne mreže celovite pomoči vsem starejšim na Koroškem in to tiste pomoči, ki si jo starostniki želijo: to je lahko osebna pomoč, to je lahko nega, lahko pa je zgolj pogovor.

Prepričani smo, da bo na koroškem zagotovo še več podobnih ustanov kot je naša in vsem tem bomo nudili ustrezno strokovno pomoč.

To kar želimo tudi vedno uresničimo zato ker to znamo in to hočemo.

Znamo ustvariti pogoje za lepo starost.

Direktor,
Srečko MLAČNIK

Pomembno je dejanje, ne njegovi sadovi.

Storiti morate pravo stvar. Morda ni v naših močeh, morda ne bodo obdarile sadove v vašem času. Toda to ne pomeni, da morate nehati delati, kar je prav. Morda ne boste nikoli izvedeli, kakšen je bil plod vašega dejanja. Vendar če ne storite ničesar ni nobenih sadov.

Gandhi

Ob srečanju s starostjo je človeku dana možnost, da se odzove pogumno in dostenjanstveno, da odgovori zrelo na izziv življenja. V odnosu z okoljem ga vse pogosteje spremišča omejena samostojnost, ki se najbolj povezuje z bivalnim okoljem in mu predstavlja temeljni življenjski prostor, ko je izključen iz delovnega okolja.

Lastnost naše narave je, da stvari, dogodke, druge ljudi v povezavi s samim seboj, neprestano ocenujemo, vrednotimo in ob tem se nam poraja tudi vprašanje, koliko sta družbeni sistem in okolje dovzetna, da vzpodbudita čim več človekovih vrednot, ki starejšega človeka bogatijo in ohranjajo v dobri psiho fizični kondiciji. Res je, da se pomoč družbenega okolja za posameznika izraža v širjenju raznovrstnih oblik pomoči v najožjem bivalnem okolju, kadar pa starostnik biva v instituciji, pomeni dovzetnost družbenega okolja zanj čim bolj raznoliko ponudbo dejavnosti, ki mu dvigajo kvaliteto njegovega življenja.

Takšno obliko institucije imamo tudi v naši občini, kjer je izjemnega pomena, da se ljudje, ki živijo in delajo s starejšimi, zavedajo njihovih potreb, jim nudijo pravo mesto in dovolj velik manevrski prostor, da v svojem razmišljjanju, odločanju in udejanjanju niso ovirani in omejeni.

Prepričana sem, da v Koroškem domu starostnikov Črneče znate prepoznati, videti in slišati njihove danosti, sposobnosti, želje in potrebe ter jih usklajujete s časom, znanjem in realnimi možnostmi.

Dravograd, 26. maj 2005

Marijana Cigala, županja

NOVOST V KOROŠKEM DOMU STAROSTNIKOV – PEDIKURA

Pedikura je nega nog in stopal. Vključuje namakanje nog v kopeli, odstranjevanje trde kože in striženje nohtov, zdravljenje vraščenih nohtov, odstranjevanje otiščancev, kurjih očes, nego diabetičnih stopal ter sprostitveno refleksno-energetsko masažo.

Strokovna medicinska pedikura, se izvaja v ambulanti doma starostnikov Črneče. Naša pedikerka – medicinska sestra **Brigita Unuk** ima dobro strokovno znanje, dolgoletne praktične izkušnje in ambulantno opremo.

Pedikura je najboljša preventiva pred težavami, ki pestijo noge in stopala.

Cena celotne pedikure je 2.000,00 tolarjev, delne pa 1.000,00 tolarjev. Naročila sprejema ga. Irena v tajništvu.

Urejene noge in stopala naj bodo vaša vsakdanost!

ODHOD V DOM NI NAVADNA SELITEV

...v večini primerov je to trajni odhod od doma, od izbranega in obvladanega načina življenja, iz okolja, kamor je nekdo vložil velik del sebe in lastnih sredstev, in kjer ga vsak predmet spominja na nek dogodek iz življenja.

Zaradi tako razumljivih in človeških razlogov je odločitev za življenje v domu tako stresna.

V življenju nekoga se torej zgodi prelom, da začne razmišljati o tem načinu življenja. Najpogosteje je to bolezen, izguba partnerja, stanovanjske razmere (mislim na starost neprilagojena stanovanja).

Pomembno je, da v tem času dobi starostnik dovolj natančnih informacij o mreži socialno varstvenih storitev v njegovem okolju, o postopku sprejema in o življenju v domu. Običajno prosilci in njihovi sorodniki prve informacije poiščejo v socialni službi doma. Tu so jim tudi ponujene informacije o pravicah, ki jim pripadajo (kako urediti varstveni dodatek, dodatek za pomoč in postrežbo, invalidske pripomočke....).

To je pravi čas za začetek priprave na sprejem.

Formalni postopek priprave dokumentacije za sprejem in oddajo vloge za sprejem, kot ga predpisuje Pravilnik o zagotavljanju pravice do institucionalnega varstva je zahteven, zato prosilci in sorodniki potrebujejo pomoč.

V Koroškem domu starostnikov, smo se hitro odzvali na te zahtevne postopke. Na spletni strani (WWW.KDS.DRAVOGRAD.SI) smo opisali postopek sprejema in ponudili potrebne obrazce za oddajo vloge . Postavitev spletnne strani se je izkazala za dobro in učinkovito.

S postopkom priprave na oddajo vloge se začne graditi odnos z bodočim stanovalcem in njegovimi sorodniki.

Želimo si, da se prosilec sam oglasi v domu in odda vlogo za sprejem, najbolje na Komisiji za sprejem. Tako je lažje uskladiti potrebe, želje in možnosti.

Komisija za sprejem, premestitve in odpust vloge obravnava , predlaga oddelek, kamor naj bi bil prosilec sprejet glede na njegove želje in zdravstveno stanje, določi kategorijo oskrbe in predlaga sprejem glede na nujnost, z upoštevanjem socialne in zdravstvene indikacije.

Menim, da na vprašanje »kako dolga je čakalna doba za sprejem v dom posameznika« ne moremo odgovoriti, če dosledno upoštevamo pravila sprejemanja, torej nujnost vloge, potrebe in želje prosilca in nastanitvene možnosti doma.

Če so postopki pravilno strokovno vodenti in če so upoštevani vsi razlogi, ki vplivajo na odločanje o sprejemu, potem se po vsaki obravnavi novih vlog, situacija glede dobe čakanja na sprejem spremeni.

Običajno daljši čas čakanja za sprejem je dobro izkoristiti za intenzivno pripravo na prihod v dom.

Prosilci in njihovi sorodniki so že v tem času povabljeni na prireditve, delavnice, piknike, skratka na vsa dogajanja, ki potekajo v domu.

Pogosto pa se zgodi, da starostnik nima dovolj časa, da bi se pripravil na prehod v dom. Tako je pogosto takrat, kadar zboli in je po zdravljenju v bolnišnici premeščen v dom. V bolnici se s to pripravo močno trudi socialna služba, vendar je ta čas pogosto prekratek, da bi odločitev postala res njegova in prava.

S sistematičnim in strokovnim pristopom ter s človeškim odnosom lahko pripravimo prosilca, da bo lažje sprejel odločitev.

Pomembno je, da prosilec izbere pravo storitev in bivalni prostor najbližji njegovim potrebam in pričakovanjem, saj so kasnejše premestitve, četudi navidezno dobre, za starostnika zopet stresne.

Le, če bo odločitev njegova in sprejeta, potem bo lahko bivanje v domu prijetno.

Tako kot bomo mi danes poskrbeli za svoje starše bodo naši otroci za nas.

Naš stanovalec, gospod Grubelnik Rudolf (na sliki v ospredju desno) se je štiri leta odločal za tak način življenja.

Kot primer dobre prakse smo njegovo zgodbo predstavili strokovni ekipi oddaje »Z vami«, prvega programa slovenske televizije.

Gospod Danijel Čaks je v sodelovanje povabil tudi gospodove sorodnike, ki so prispevali pomemben del k njegovi zgodbi in nasploh k sprejemanju odločitve za življenje v domu starostnikov - Koroškem domu starostnikov.

Televizijska ekipa, RTV Slovenije, je po celodnevnom snemanju pripravila zanimiv prispevek, ki ga bomo predstavili tudi na II. Kongresu socialnega dela v Portorožu.

JAVNA DELA

V maju so v našo hišo pričele prihajati delavke, ki so se vključile v program javnih del. Slavica, Nevenka in Majda so postale družabnice našim stanovalcem.

S programom družabništva želimo našim stanovalcem ponuditi to, kar nam vsem najpogosteje manka -čas. Družabnice bodo poleg manjše pomoči pri vsakdanjih opravilih stanovalcem

ponudile čas za pogovor, sprehode, pomagale pri odhodih na delovno terapijo, k telovadbi, na molitveno uro, vodile bodo bralne aktivnosti...

To so pomembne malenkosti, za katere nam v rednem delovnem procesu zmanjka časa . Saj si ga vzamemo, vendar ga nikoli ni dovolj.

Prepričana sem, da se bo program in tak način dela pokazal kot dobra praksa v zadovoljstvo naših stanovalcev in vključenih delavk, ki po dolgem času opravljajo prijetno in koristno delo. Dom pa s tem pa ponuja še eno kvalitetno storitev.

Lep pozdrav!

V mesecu maju se je po dolgem času ponudila priložnost za zaposlitev in to prav v Vašem domu – Koroškem domu starostnikov v Črnejah.

Bila sem zelo vesela, ko so me povabili na razgovor in potem tudi izbrali za delo v skupino delovne terapije.

Prvi dan so bili moji občutki vzpodbudni, saj se dobro počutim med starejšimi, ker imajo veliko življenjskih izkušenj. Prve dni smo se spoznavali s stanovalci doma, spoznala sem potek dela v delovni terapiji in se veliko pogovarjala.

Moje želje so, da bi se v skupini lepo razumeli, sodelovali in pomagali drug drugemu.

Pozdravlja vas,

Slavica Rogina

**Ker imam tebe,
da paziš name,
in imaš ti mene, da
pazim nate...
imava drug
drugega in to
je tisto, kar pove
vse o naju...**

(John Steinbeck)

ROJSTNI DNEVI

DECEMBER IN JANUAR

V dveh mesecih je praznovalo 42 stanovalcev.

9.12. – 91 let gospa Remic Kristina – najstarejša stanovalka v decembru

1.1. – 90 let gospod Markovič Vasiljko – najstarejši stanovalec v januarju

5.1. – 92 let gospa Antonija Plešej

28.1. – 96 let gospa Močnik Marija – najstarejša stanovalka v januarju

FEBRUAR IN MAREC

Februarske rojstne dni smo zaradi velikega števila obolelih za virozo, praznovali kar skupaj v mesecu marcu.

Praznovalo je 39 stanovalcev.

10.2. – 96 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Hovnik Rozina

19.2. – 91 let- najstarejši stanovalec v tem mesecu, upokojeni duhovnik gospod Jaroš Kotnik

5.3. – 97 let gospod Janez Kališnik - praznovanje najstarejšega stanovalca v domu

7.3. – 94 let najstarejše stanovalke v tem mesecu gospe Pušeljc Matilde

13.3. – 90 let gospa Šatur Rozina

foto

APRIL

Praznovalo je 28 stanovalcev.

2.4. – 92 let gospa Glušič Mara

3.4. – 86 let najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Grubelnik Rudolf

22.4. – 91 gospa Poplas Helena

29.4. – 94 let gospa Gerold Berta – najstarejša stanovalka v tem mesecu

foto

MAJ

Praznovalo je 22 stanovalcev.

3.5. – 50 let gospa Črešnik Monika

4.5. – 80 let gospa Žarkovič Ivana

16.5. – 89 let gospa Stravnik Ivana- najstarejša stanovalka v tem mesecu

19.5. – 85 let gospod Blaznik Ferdinand – najstarejši stanovalec v tem mesecu

NAGRADNA ŽREBANJA

Novost pri nagradnem žrebanju v letu 2005 je, da se namesto treh, podeljuje pet nagrad.

JANUAR

Kdo je naš novi predsednik vlade?

Od 42 odgovorov so bili izžrebani:

1. Gospa Bukovec Antonija
2. Gospod Jakopič Stanko
3. Gospod Pepevnik Ivan
4. Gospa Klančnik Ljudmila
5. Gospa Krebl Helena

Foto

FEBRUAR

Kateri svetnik goduje 14. februarja?

Oddanih je bilo 56 odgovorov, izžrebani so bili:

1. Gospa Pungartnik Štefka
2. Gospod Onuk Ivan
3. Gospod Herič Jože
4. Gospa Hrastel Viktorija
5. Gospa Gril Marija

Foto

MAREC

Kaj je značilnost Cvetne nedelje?

Oddanih je bilo 39 odgovorov.

Izžrebanci pa so:

1. Gospa Poprask Marija
2. Gospa Vaukan Jožica
3. Gospa Novak Marija
4. Gospa Hrastel Viktorija
5. Gospod Uršej Roman

Foto

APRIL

Kdaj je bila ustanovljena OF (datum)?

Oddanih je bilo 44 odgovorov, izzrebani so bili:

1. Gospod Hartman Alojzij
2. Gospa Gostenčnik Marija
3. Gospod Hergold Milan
4. Gospa Kočivnik Katarina
5. Gospa Omulec Gizela

foto

KULTURNI IN ZABAVNI PROGRAMI

Letošnjo muhasto pomlad so nam polepšali zabavni programi, ki so nam jih pripravili že znani in novi gostje. S petjem in glasbo, ki že od pradavnine združujeta ljudi ter jim dajeta občutek medsebojne povezanosti, so nam pričarali nepozabne četrtkove popoldneve.

» KDOR PRINAŠA SVETLOBO V ŽIVLJENJE DRUGEGA, SE JI SAM NE MORE IZOGNITI«

ODPRTJE RAZSTAVE DEL STANKA LODRANTA

Prav je, da se vsako leto znova, na kulturni praznik – Prešernov dan, tudi v našem domu zavedamo svoje kulture.

Letos smo Prešernov dan počastili 4. februarja z odprtjem razstave del upokojenega profesorja gospoda Stanka Lodranta. To je bila razstava, ki nam je ponudila na ogled nekaj novega, nevsakdanjega. Večina razstavljenih del so bile slike in rezbarije iz lesa, v katere je gospod Lodrant vložil ogromno svojega časa. Predstavljalne in prikazovale so znamenitosti in osebe iz zgodovine Korošcev; predvsem je upodobil življenje in dela Prežihovega Voranca.

V kulturnem programu je nastopil kvintet AJDA, ki je na začetku zapel našo himno – sedmo kitico Prešernove Zdravljice. V nadaljevanju je nekaj o sebi in svojih delih povedal sam g.

Lodrant, tudi naš direktor g. Mlačnik, ki je bil nekoč njegov dijak, je spregovoril o g.

Lodrantu; med drugim je povedal, da je bil kot profesor navajam » dobra duša in, so ga dijaki imeli radi«.

Sledila je klasična glasba izpod prstov mladega harmonikarja Boruta MORIJA, ki študira glasbo v Gradcu. G. Mori je že kar nekajkrat igrал v domu in vsakič znova uživamo ob njegovem igranju.

V zadnjem delu programa pa so spet zapeli člani kvinteta AJDA ob spremljavi Tine PANDEV na citrah, ki je že nekaj časa njihova stalna članica.

Ko smo odhajali s prireditve so bili vsi stanovalci doma pogoščeni s pecivom, ki ga je v namen odprtja razstave spekla gospa Lodrant, žena gospoda Stanka Lodranta.

Hvala vsem nastopajočim in hvala gospe in gospodu Lodrant. Vsi prisotni smo preživeli čudovito kulturno popoldne.

ODPRTJE RAZSTAVE SLIKARKE MARJETE LEPEJ

Z odprtjem te razstave, smo našim stanovalcem in poleg njih tudi v zahvalo našim prostovoljcem in mladim prostovoljcem za delo, ki ga opravljajo v našem domu želeli ponuditi lepo kulturno popoldne.

Za to priložnost nam je svoja dela na ogled ponudila gospa Marjeta Lepej. Akademski slikar Štefan Marflak je v prebrani recenziji o gospe Lepej in njenih delih, med drugim zapisal:
»Vse slike na svojstven način kažejo poetično, žensko dušo, ki beleži, zapisuje, ki zna videti, kako veter maje drevesa, kako Uršlja razkazuje svojo dušo. Skratka – gospa Greta je ženska, ki je poleg »piskrov« in otroškega joka, še našla čas zase, za uresničitev želja po drugačnem izražanju, ki ima vsebino in odgovor na video«.

V programu smo poslušali MPZ Šempetrski pavri, ki jih odlično vodi gospa Irena Glasenčnik in mladega Andreja Javornik na frajtonerci, za katerega že tudi lahko rečemo, da je naš mladi prostovoljce, saj nam je v zadnjem času že večkrat igral.

Na koncu programa, je gospod direktor Srečko Mlačnik odprl razstavo in se zahvalil slikarki, pevcem, prostovoljcem in mladim prostovoljcem z drobnim darilcem.

Foto

NAŠA PEVSKA ZBORA V DOMU NA FARI PREVALJE

18. januarja sta domski pevski zbor in mešani pevski zbor delavcev KDS Črneče nastopala v domu Na Fari v Prevaljah. Mesec dni prej pa so nas obiskali njihovi pevci.

Družili smo se ob pesmi in pogovoru.

PUSTOVANJE

Rajali smo prav na pustno soboto. Začelo se je ob 9. 30, ko je skupina delavk in delavcev, oblečenih v Indijance, začela pohod po domu. Obiskali so oddelek B od pritličja do 3. nadstropja. Spremljal jih je harmonikar Grega.

Ob 10. uri je skupina Indijancev prišla v jedilnico, kjer so jih pričkale še druge maske. Letos so se vse skupine v domu namaskirale in se tudi predstavile. Skupina URŠKA – so bili kavbojci, predstavil jo je šerif, gospa Marija Novak, Skupina PECA – bili so Kitajci, voditeljica Anica, voditeljica Marija je predstavila gasilce, ter voditeljica Tončka, ki je s pomočjo vseh članov, zelo domiselno in zanimivo predstavila turiste. Najbolj pa se je na

pustovanje pripravila skupina LIPA, ki je z voditeljicama Matejo in Mijo pripravila skeč o starih ljudi in eni od njihovih značilnosti – pozabljivosti.
Dopoldne je bilo zelo zabavno, podarili smo si tudi nagrade za najboljše – torej nagrajene so bile vse skupine. Razšli smo se dobre volje, z mislimi in idejami za naslednje pustno rajanje.

Foto

MATERINSKI DAN

Začele so leta 2000 in od takrat nas vsako leto obiščejo za dan žena ali materinski dan – pevke DRUŠTVA INVALIDOV Dravograd.

Vedno znova se za to posebej pripravijo. Letos so v njihovem programu sodelovali tudi mladi: 9. letni harmonikar, deklica, ki je pela ob spremljavi na sintisajzer in nam že znana pevka Brina Pušeljc, ki ima v našem domu tudi babico (na sliki). Pevke s pevovodkinjo Evo so zapele tako stanovalkam, kot stanovalcem stare in manj stare lepe pesmi. Ker pa so nas obiskale ravno na Veliki četrtek, so stanovalke in stanovalce poleg zvončkov, obdarile še s pisanko, jajčko in mandarino.

Foto

NASTOP ŽPZ GRLICE IZ RUŠ

Foto grlice

Poslušali smo petje, nežne zvoke citer in harmonikaša.

BABICE IZ SELNICE OB DRAVI

Foto

Poleg starih ljudskih pesmi in zvokov harmonike so se stanovalci od srca nasmejali odigranemu skeču.

FOLKLORNA SKUPINA KUD PREŽIHOV VORANC

Foto

Skupina deluje pod vodstvom Petra ŠUMNIKA. Šest parov plesalcev in trije muzikantje so nam predstavili nekaj starih koroški običajev s tremi plesi in pesmijo.

LJUDSKI PEVCI UP IZ SELNICE OB DRAVI

Foto

Nastopa te dramsko-humoristične skupine z ljudskima godcema se vsako leto znova razveselimo in jih nestrpno pričakujemo. Ponudijo nam petje, glasbo, smeh, pa tudi zaplesali smo.

Ivica PERUŠ

Naj prostovoljka, naj projekt 2004

Mladinski svet Slovenije je tudi letos razpisal natečaj za Naj prostovoljca/prostovoljko in naj projekt leta 2004.

Letos smo prijavili naši dve voditeljici prijateljskih skupin: **Marino Oderlap in Mijo Rek.**

Marina prihaja v naš dom odkar je vpisala študij socialnega dela na Fakulteti za socialno delo v Ljubljani. Najprej je bila prostovoljka stanovalcu gospodu Lovrencu in mu je polnila čas od enega do drugega obiska svojcev in mu pomagala pri sprejemanju izbranega domskega načina življenja. Nikoli ni bilo dovolj obiskov in vsak dan je gospod pričakoval trenutek, ko bo skozi vrata stopila Marina. Ne samo gospod Lovrenc, tudi drugi stanovalci so si žeeli Marinine tople besede.

Potem je Marina združila stanovalce v skupino Edlvajs, ki jo vodi že tri leta. Pomoč pri vodenju skupine in pri vodenju dejavnosti skupine ji ponuja partner Goran, včasih pa se pridružita še hčerka in sin.

Drugo Marinino nosečnost je spremljala cela skupina in ji dovolila prekiniti srečevanje samo za dva meseca, torej mesec pred in mesec po porodu. Tisti čas se člani skupine res niso dobivali, so pa bili povezani med seboj in z Marinino družino. To je bilo dogajanje, ki je skupino še bolj povezalo in želimo, da bi tako tudi ostalo.

Marina je svojo skupino peljala v Mežico na svoj dom. Po priovedovanju članov skupine je bil to najlepši izlet, kar so jih doživeli v svojem življenju.

Spoznali so torej urejeno kmetijo na lepi lokaciji, ponujena jim je bila dobra kmečka hrana predvsem pa topel stisk roke in prijazna beseda.

Hvala!

» Včasih sije sonce in ne veš zakaj.
Zadovoljen si.
Smeješ se, hvaležen si.
Delo ti gre dobro od rok.
Vsi so prijazni s teboj in

ne veš zakaj.
Morda si dobro spal.
Morda si srečal dobrega človeka
in čutiš, da te razume, da si varen.«

Mija je naša upokojena medicinska sestra. Takoj po upokojitvi smo za kratek čas zgubili vez, vendar so se kmalu spet vzpostavili. Verjetno je Miji trkalo na srce delo s stanovalci, ki ga je tako rada in tako vestno opravljala, ko je bila še zaposlena.

Mija je postala sovodenjica skupine Lipa, naši medicinski sestri Mateji Erjavec. Že tako dobro nastavljeni delo v skupini sta Mateja in Mija nadgrajevali delo z novimi dejavnostmi.

Prvič so nas presenetili s skupinsko masko in igro na pustovanju. Vsi člani skupine so se tekst naučili na pamet. Z isto igro so potem nastopili še na Srečanju s sorodniki in na srečanju skupin starih za samopomoč.

Mija in Mateja sta s svojo skupino sodelovali v projektu »Razveselimo starejše« z učenci OŠ Muta in jim ponudile skušnjo z delom v skupini starejših. Družili so se na likovni delavnici, na pogovorni uri ter sodelovanje zaključili na pikniku.

Postavljalni in vzpostavili so prijateljstva s posebno ceno.

Marjana KAMNIK

BILO NAM JE LEPO

V naši skupini LIPA smo že kar nekaj časa vedeli, da nas bodo obiskali učenci iz osnovne šole Muta. Ko smo izvedeli še za točen datum, smo se pogovorili, kako naj bi to srečanje potekalo.

Z učenkami smo se srečali že na likovni delavnici v mesecu decembru, ko smo izdelovali novoletne čestitke. Ostale so nam v lepem spominu, ker so bile prijazne, zgovorne in pripravljene pomagati. Verjetno se nam je ravno zaradi tega porodila ideja, da bi jim za prihajajoči praznik (Velika noč), poklonili majhne pisanke. Že teden dni pred srečanjem smo iz barvnega papirja izrezovali in lepili košarice, v katere smo tik pred srečanjem skrili majhna čokoladna jajčka.

Na sam dan srečanja pa smo lepo pripravili sejno sobo in poskrbeli, da smo bili skoraj vsi prisotni. Le bolezen je bila opravičena.

Kakor prvič so nas dekleta tudi sedaj navdušila s svojo prijaznostjo in zgovornostjo. Tudi one niso pozabile na naš bližajoči praznik. Zapele so nam nekaj pesmi o mamah. Na kitari jih je vodila in spremljala njihova mentorica, ki je socialna delavka na šoli. Tako smo peli, klepetali, se smeiali in se imeli lepo, da nam je čas kar prehitro minil. Ko so se dekleta poslovila, smo bili polni lepih vtisov. Na našem naslednjem srečanju smo se ponovno pogovarjali o tem srečanju in bili enotni, da moramo to našo izkušnjo podeliti z vami.

Mija Rek

ODŠLI SMO V DOM ČRNEČE

Napočil je dan, ko smo se odpravili v dom. Komaj smo čakali, da pridemo tja. Ko smo se srečali s stanovalci, smo se vsi zelo razveselili. Obiskali smo skupino Lipa. V skupini smo se vsi predstavili. Potem smo se pogovarjali o vsem mogočem. Rade volje so povedali, da za njih tu lepo poskrbijo.

V domu sem se imela lepo, tako kot vsi ostali. Upam, da bomo odšli tja še kdaj, ker sem se tudi iskreno nasmejala ter si z njihovo pomočjo pridobila veliko moči za naprej. Moji občutki so bili izjemni. Imela sem se zelo lepo.

Tamara Huskič

» K skupini LIPA smo se pridružili
ter z njimi veselje in srečo delili.
Vsi ponosno glave smo dvignili
in si lepe pesmice zapeli.«

» Pogovarjali smo se ter se smeiali,
dokler ura ni odbila.
Vendar smo sklenili, da se čez mesec dni
bomo spet dobili.«

O srečanju so **člani skupine LIPA** povedali:

Ga. Bukovec: Všeč mi je bilo to, da so se nam dekleta popolnoma prilagodila. Pogovarjale so se, kot da se že dolgo poznamo. Veselim se ponovnega srečanja z njimi.

Ga. Hafner: Spraševale so me o življenju v moji mladosti. Skupaj smo obujale spomine. Le, da sem jaz govorila, one pa poslušale. Bilo mi je lepo.

Ga. Črešnik: V družbi deklet sem se prijetno počutila, njihovo petje mi je polepšalo dan.

Ga. Ferk: Zadnje čase bolj slabo slišim. Zapomnila pa sem si, da smo se pogovarjale o tem, kje in kdaj sem rojena. Pomagala sem tudi peti.

Ga. Ramšak: Zadovoljna sem, da so nas obiskale in se veliko pogovarjale z nami.

Ga. Ledinek: Srečanje z učenkami mi je bilo zelo všeč, ker je bilo prisrčno.

G. Sojnik: Presenetila me je njihova prijaznost. Vsa dekleta so bila simpatična, zato sem jim podaril knjigo o našem domu.

Ga. Pungartnik: Pogovarjali sva se o časih, ki sem jih preživel med vojno, pa o mojih otrocih in možu.

Ga. Pečoler: Moja sogovornica je bila zelo olikana in radovedna. Spraševala me je o vsem mogočem. Tudi o mojih vnukih, saj sva med pogovorom ugotovili, da jih pozna. Dekleta so mi izpolnile tudi željo, saj so mi zapele pesem o mami, ki sem se jo spomnila.

G. Skrube: Najbolj sem si zapomnil deklico z lepimi črnimi očmi, zato sem še bolj z veseljem pel pesem Moje dekle je še mlado. V spominu sem se vrnil v mladost.

foto

DOGAJANJA NA DOMSKIH SKUPINAH

PUSTOVANJE

Dolgo je trajalo, da sta nas voditeljici URŠKE Ivica in Marika prepričali, da se je naša skupina oblekla v pustne šeme. Okrog devete ure smo se zbrali v prostorih delovne terapije. Oblekli smo se v skupino kavbojcev. Koliko smeha je bilo, ko nam je Ivica risala obrvi in brke. Imeli smo tudi pištote. Okrog desetih smo se zbrali v jedilnici, kjer so bile tudi ostale maškare. Naš šerif Old Šeterland je povedal, da prihajamo iz Oklahoma in to kar peš, ker so nam konje ukradli. Po dolgem tavanju po raznih kanjonih, ob riverjih, ki jim niti imena nismo poznali, smo končno našli črneški Ranč. Malo smo postali nejevoljni, ko smo zagledali rdečekožce Indijance, ampak oni so že zakopali bojne sekire, tako da se je velika veselica lahko v miru začela. Igral nam je muzikant Grega, mi pa smo veselo poskakovali ob zvokih harmonike. Posebna komisija je ocenjevala pustne maske. Tudi mi smo dobili nagrado. Ob polni mizi krapov, pijače in veseli družbi je naše druženje prehitro minilo. Polni prijetnih vtisov, smo se na naslednjem srečanju skupine dogovorili, da se tudi drugo leto našemimo, če bomo le zdravi.

Vida Srčič

MOJA ODLOČITEV

Od trenutka našega rojstva smo deležni ljubezni, nege in prijaznosti staršev. Pozneje v življenju, ko se soočamo s trpljenjem, boleznijo in starostjo, pa smo spet odvisni od prijaznosti drugih.

Če smo na začetku in proti koncu življenja odvisni o prijaznosti drugih, zakaj ne bi tudi v sredini našega življenja delovali prijazno do drugih? S takšno mislijo sem se na povabilo voditeljice Ivice pridružila skupini URŠKA, kot sovodenjica. Delo v prijateljski skupini mi je najprej pomenilo samo tiho željo, potem pa je vse skupaj postalo stvarnost. Srečujemo se redno, enkrat tedensko, ob torkih. Skupina šteje 12 članov. Na srečanjih se veliko pogovarjam in se sproti dogovorimo za različne pogovorne teme. Z rožico, zapeto Zdravljico in iskrenim voščilom se spomnimo rojstnih dni naših članov. Radi obiskujemo domske prireditve, gremo na izlete. Z molitvijo se poslovimo od vsakega člena, ki tiho odide iz naše skupine.

Delo s skupino mi omogoča, da spoznavam stare ljudi na drugačen način. Med nami so se stkale nevidne nitke povezanosti in zaupanja. Ob njih postajam zrelejša in predvsem bogatejša. Življenjske zgodbe slehernega izmed njih so posebne in dragocene. Dajo mi vedeti,

da moramo biti veseli za vsak dan, vsako uro življenja, ki nam je dana, saj je vse tako dragoceno, tako kratko in, da se ne bo nikdar povrnil niti hip te minule dobe.
Članica skupine gospa Vida, mi je ob neki priliki dejala: «Ali veste, da sonce v jeseni izgublja svojo moč? Prav tako je življenje! Zato je vsak žarek še toliko bolj topel in dragocen.« Mislim, da vem», sem odgovorila. Vem pa tudi, da ne bom nikoli pozabila vseh lepih trenutkov naših srečanj in druženj. Vse lepo bo spravljeno globoko v meni.

Marika Paar

PRAZNOVANJE POMLADI – SREČANJE S SORODNIKI

Ob koncu lanskega leta smo se na skupini dogovorili, da bomo na zaključno srečanje povabili sorodnike naših članov. Napisali smo vabila in nestrupo pričakovali odziv. Malo nas je skrbelo, kako bo, ampak naša skrb je bila odveč. Že lanskega srečanja se je udeležila večina povabljenih in sklenili smo, da se bomo srečevali vsako leto.

Za letošnje srečanje smo izbrali mesec marec. Mesec, s katerim se začne pomlad in vključuje tudi pomembne praznike. Tudi letos so nas obiskali otroci iz OŠ Libeliče in nam s pesmijo in igro, posebej polepšali popoldan. Kljub megleinemu popoldnevnu je v našo skupino posijalo sonce, počutili smo se povezane, kot nikdar poprej. Članice so bile počaščene, Tončko je obiskal vnuk Timi, Iko, sestra Milka, Francija sin z ženo, Barbiko, snaha, Marijo, prijateljica...

Voditeljici sva veseli, da lahko naša srečanja popestrimo na ta način in z njimi bogatimo vse člane skupine. Meniva, da so takšna srečanja in hkrati medgeneracijsko druženje pomembna, saj z njimi tudi sorodnikom predstavimo celoletno delovanje naše skupine.

Zahvaljujeva se vsem povabljenim za njihov prihod in vse prinesene dobrote.

Tončka Pšeničnik, Manca Javornik

»SREČA JE BITI V PRIJETNI DRUŠČINI PRIJATELJEV«

ROJSTNI DAN SKUPINE EDLVAJS

» Pred tremi leti prvič skupaj smo se zbrali,
da bi dolgčas z druženjem pregnali,
od takrat sreda za nas je tisti dan,
ki je vedno s soncem obsijan.

KRISTJAN vse od začetka z nami je,
nikoli pozabi ne, kdaj sreda je
in kdaj dobimo se.
Ker on najmlajši v skupini je,
radi hecamo ga še.

BRIGITA jezik namazan ima,
rada nas ima in to
odkrito tudi prizna.
Tri leta že z nami drži
in za petje v naši skupini skrbi.

MARJETA tudi ne pozabi več na nas,
najrajši vidla bi,
da mi ves čas skupaj bi bili.

Marija naša kar naprej molči,
a včasih prav lepo se smeji.

Angeli v naši družbi fino se zdi in
kdaj pa kdaj ji le pričaramo smeh na oči.

Ivan lovec je naš. Rad ima živali in gozd.
Skupaj z nami rad se smeji,
kakšno smešno spusti.

Jožefa je naša gospa,
je najstarejša,
a se ji to nikjer
ne pozna.

Pepca je vedno nasmejana
in nas gor drži, kadar smo žalostni mi.

Ida včasih hudo se drži,
a ko v našo družbo jo povabimo mi,
se hitro razvedri in z nami v pogovor
se spusti.

Skupaj se imamo lepo in upam,
da naših sred še dolgo konec ne bo.

Dočakali smo naš tretji rojstni dan. Mladi smo še in vsako leto, ki ga doživimo skupaj, se počutimo še mlajši.

Naš skupina šteje deset članov, starih od 49 do 84 let. Skupno druženje v naši skupini Edlvajs nas nenehno razveseljuje in tako stanovalcem, kot meni – prostovoljki, pomeni izliv, možnost druženja, doživljanja in spoznavanja ljudi starejše generacije. Člani skupine pa so vpleteni v mladost in pestro življenje mojih bližnjih in mene.

Skupaj z njimi in oni z mano, vsako sredo odpotujemo v naša življenja, se spominjam smešnih in žalostnih dogodkov, naših ljubezni in zaljubljenosti, naših sanj in želja.

Povezani smo in srečni, da imamo drug drugega, da imamo ljudi, ki jim lahko zaupamo svoje tegobe in tudi veselje.

Skupaj že pričakujemo toplejše dneve in lepo vreme, ko bomo lahko odšli na sprehod in na izlet.

Naše želje so skromne.

Želimo si zdravja in še mnogo skupnih uric v krogu naše skupine.

Marina Oderlap

MALO ZA ŠALO, MALO ZA RES...

BOLEČ PRITISK

"Doktor, jaz imam zelo nenavadno bolezen. Če se s prstom dotaknem noge, me boli, če se dotaknem glave me boli, prav tako me boli, če se dotaknem kakšnega drugega dela telesa!"

Doktor pregleda pacienta, nato pa postavi diagnozo:

Zlomljen prst imate!"

"NERAZUMLIVO

Natakar prišepne gostu:

"Oprostite, ker vas prekinjam, ampak vsi vas gledajo. Riba se, veste, ne je z nožem."

"Če ste to vedeli, zakaj mi pa niste takoj prinesli žlice?"

LUČ

Stari Gorenjec leži na smrtni postelji, okoli njega pa je zbrana celotna družina.

"Žena, ali si tukaj?" vpraša umirajoči.

"Tukaj sem, pri tebi."

"Otroci, ali ste pri meni?"

"Tukaj smo" se oglasijo otroci.

"Kje so pa vnuki?"

"Tukaj so, oča, pri vas."

"Zakaj pa potem v dnevni sobi gori luč?"

NJEN JELEN

Po dolgotrajnem pregovarjanju je lovec končno popustil in dovolil ženi, da ga je spremila pri lovru. Ko sta prišla v gozd je ženi razložil, kako napolni puško in kako ustreliti. Pojasnil ji je tudi, da mora takoj, ko zadene žival steči k plenu, kajti lovci radi nagajajo eden drugemu in si hočejo prilastiti plen. Postavila sta se na prežo in že po nekaj minutah je lovec zaslišal, kako je njegova žena ustrelila in stekla proti plenu. Šel je za njo, da bi videl, če je storila tako, kot ji je naročil in že v daljavi zagledal ženo, ki se je pregovarjala z neznancem. Ko je prišel bliže je zaslišal, kako je neznanec rekel:

"No, prav, pregovorili ste me! To je vaš jelen! Toda, dovolite mi, da z njega vsaj snamem sedlo!"

LOPATE

Skupina delavcev komunalnega podjetja za urejanje zelenic je prišla v novo naselje z namenom,

da uredi okolico. Skupinovodja na kraju ugotovi, da so pozabili lopate in zato pokliče poslovodjo,

ki mu odgovori:

"Dobro, lopate bomo poslali takoj, ko bo mogoče, a ljudem povej, da se bodo morali ta čas na žalost naslanjati eden na drugega."

HIŠA

Krava in polž sta se poročila, toda kmalu je polž ugotovil, da ga krava vará z bikom.

"Se mi je kar zdelo, da me je vzela zaradi hiše" je žalostno dejal polž.

» Kaj je izgubljen dan?
To je dan, ko se nisi smejal!
Smeh je najboljša kozmetika za zunanjost
in najboljše zdravilo za notranjost.«

MED NAMI...

SKUPINSKE VAJE – TELOVADBA

Sestajamo se dvakrat tedensko v prostorih fizioterapije, v torek in petek ob 9. uri. V skupini je od 12 do 16 stanovalcev. Namén skupine je preventiva, sprostitev in druženje. Najprej razgibamo roke, noge, nato se igramo z žogo (slika iz arhiva), zelo radi pa tudi pojemo. Vsak, ki enkrat pride v skupino, se tudi vrača.

Stanovalci so povedali:

Ga. Pečoler - telovadba je zdravje, razvedrilo, družba. Imamo zelo prijazne voditeljice.

Ga. Založnik - rada grem na telovadbo. Hodim že peto leto, najprej sem hodila v torek in petek, sedaj pa še ob četrtkih.

G. Jamnik - prijetno je hoditi na telovadbo, posebej zato, ker imamo dobre fizioterapeutke.

1,2,3 Ana nas zbudi,

1,2,3 telovadimo vsi,

1,2,3, roke gor, roke dol...

Hvala fizioterapeutkam za trud.

Ga. Krebl - zelo se dobro počutim in rada hodim na telovadbo. Zadnje čase sicer težje hodim, vendar grem, ko je mogoče.

Ga. Hrastel - ko sem prišla v dom, sem bila precej okorna, sedaj pa sem precej boljša.

Ga. Ferk - telovadba mi je zelo všeč.

Utrinke je zbrala: Ana Lužnik

MOJA PRAZNOVANJA V DOMU

Letos sem prvič praznovala svoj rojstni dan v Domu. Bil je 68. Praznovala sem ga kar trikrat. Prvič v nedeljo popoldne s prijateljicami. Pripravila sem jim pogostitev, ona pa so me presenetile z darili. Jedle smo in pile, pele ter se pogovarjale, tako da na večerjo še pomislile nismo.

Drugič me je z voščilom, čestitko in šopkom, presenetila moja skupina Edlvajs. Čestitali so mi ter mi zaželeti še veliko zdravja in sreče v krogu dragih in naše skupine. Tudi zapeli smo skupaj.

Pogostitev stanovalcev Doma, ki so imeli rojstni dan v enem mesecu, je bila zadnjega marca. Ko sem okrog enih prišla v jedilnico, je bilo že vse pripravljeno. Mize so bile obložene s pecivom, sadjem, vinom in torto. Praznovanja sta se udeležili fizioterapevtki, socialni delavki, delovna terapeutka, negovalke, sestre, pa tudi gospod direktor. Lepo nas je pozdravil in vsakemu posebej voščil. To me je zelo razveselilo. Nad zelo lepo pogostitvijo sem bila prijetno presenečena.

Moj letošnji rojstni dan je bil zelo lep in za razliko od prejšnjih, pol veselja, petja in dobre volje. Upam da se bomo tudi naslednja leta, imeli tako lepo.

Hvala vsem.

Jožica Vaukan

Naj mi bo dovoljeno, da se v svojem imenu in imenu vseh stanovalcev – jubilantov, prisrčno zahvalim vodstvu in delavcem doma, ki so pripravili slovesnost za naše jubilante. Za vsako delo je potreben dragocen čas in dobra volja. Zato gre še posebna zahvala vsem, ki so sodelovali pri pripravi rojstnih dni. Vsak rojstni dan je praznik. To je dan dobrih želja, po dolgem in srečnem življenju. Z gotovostjo si upam trditi, da so to želje vseh stanovalcev in sorodnikov v domu starostnikov. Vsi stanovalci smo dolžni zahvalo, da nismo pozabljeni in prosimo tudi v prihodnje, da ohranjajo to tradicijo praznovanj, ki je najbrž edinstvena v Sloveniji. Lepa hvala vsem, ki nam to omogočite.

Franc Jamnik

MOJ IZLET

Na zadnji aprilski dan me je hčerka povabila na izlet v Mozirje, da si ogledava njihov Gaj, kjer je potekala razstava cvetja. Znameniti tulipani so bili v polnem razcvetu, da ne govorim o vseh ostalih pomladnih cvetlicah. Odpravili sva se dopoldan. Ker se zelo rada vozim, sem med potjo uživala, tudi zaradi tega, ker se je narava ravno velikodušno prebjala v pomlad. Ob prihodu v Gaj sva si najprej ogledali sejem cvetja. Počasi sva se odpravili po skrbno urejenih potkah med tulipane, narcise in druge cvetlice; bilo pa je tudi že nekaj cvetočih grmovnic. Verjetno si lahko predstavljate, kako čudovito je vso to cvetje dišalo. Vseskozi pa so neutrudno prepevale še ptičke, kar je dajalo najini poti še prijetnejši ton. Skoraj na koncu Gaja je kapelica, kjer sva se ustavili in seveda pozvonili za srečo. Nato sva se po drugi strani počasi vračali do izhoda, še pred tem pa sva malo posedeli ob kavici in poslušanju dveh fantičev, ki sta ubrano igrala na harmoniki. Na poti nazaj proti domu sva se ustavili v Velenju, kjer sva se okrepčali s kosilom in nadaljevali pot. V Slovenj Gradcu sem obiskala še hčerkino družino, kjer sem ravno tako uživala na vrtu med cvetlicami. Ker sem bila že pošteno utrujena, sem bila vesela, ko sem se vrnila v Dom, kjer sem v mislih na vse, kar se mi je ta dan zgodilo, kaj hitro zaspala.

Upam, da bo takšnih dni še veliko.

Štefka Pungartnik

» Opazil sem, da je med stezo in kolovozom zrasla nežna cvetlica, visoka pol metra. Že en sam centimeter desno ali levo ali centimeter višje, bi zapečatil njeno usodo; in vendar je živila in bujno cvetela, kakor bi imela okrog sebe tisoč arov neokrnjene narave, niti se ni zavedala nevarnosti, ki ji je pretila. Ni po nepotrebni skrbela niti privlačila zle usode s tem, da bi se je bala. » (Thoreau)

PROSTOVOLJKE OŠ DRAVOGRAD

Mojca in Ines sta učenki OŠ Dravograd, ki sta V domu sta učenki sprejemali skupaj s sošolci v tednu vseživljenskega učenja spoznavali življenje stanovalcev v domu.

Odzvali sta se na povabilo, da postaneta prostovoljki našima stanovalkama gospe Mešelj Mariji in gospe Bukovec Antoniji.

Vzpostavilo se je kvalitetno sodelovanje v zadovoljstvo vseh.

Čestitke.

SODELOVANJE Z UČENKAMA OŠ DRAVOGRAD

Naša socialna delavka Marjana je predlagala, če bi bili z gospo Mešelj Terezijo voljni prevzeti učenje ročnega dela dvema učenkama osem in devetletke iz Osnovne šole Dravograd. Strinjali sva se in pisno potrdili sodelovanje. Meni sta takoj osvojili srce in lepo smo delale. Jaz sem ju učila kvačkanja. Prihajali sta vsak četrtek za dve uri. Osnovo sta hitro osvojili in ena od njiju je že začela izdelovati prtiček. Na žalost sta po treh ali štirih obiskih prenehali prihajati zaradi šolskih obveznosti. Ob njiju sem se počutila pomlajeno kljub mojim letom. Želim jima uspeh v šoli in da bi doma nadaljevali, kar sta se pri meni naučili, saj jima bo to v življenju koristilo.

Antonija Bukovec

O druženju sta učenki **Mojca Štramec** in **Ines Uršnik** napisali: « V družbi stanovalk nama je bilo zelo prijetno. Vsakega obiska sva se posebej veselili, ker smo se ob kvačkanju veliko smeiali. Ko bova imeli priložnost, bova zopet prišli na obisk. »

KAKO SEM PRIŠLA DO SVOJE SOBE...

Lansko leto v jeseni so nas razselili, ker so obnovili celi oddelek, 9 sob. Zmeraj sem imela željo, da bi imela mini kuhinjo in kopalcico. Vse sobe na prenovljenem oddelku imajo kopalnice, samo dve sobi imata mini kuhinjo in kopalcico posebej.

Moje stanovanje se imenuje »nadstandard«. Imam toliko pokojnine, da si lahko to plačam sama. Sem zelo zadovoljna, da so mi izpolnili to željo.

Hvala vam iskrena.

Marija Štaher

KAKO SEM PRIŠLA V DOM ČRNEČE – MOJ DRUGI DOM

Vse skupaj se je začelo lansko leto, v mesecu januarju. Bila sem bolna in ko je prišel moj zdravnik k meni na dom, mi je rekel, da tako ne bom mogla več dolgo živeti in si bom mogla življenje urediti drugače.

Te besede so mi zadostovale, da sem začela resno razmišljati o odhodu v dom. Kmalu potem, sem si začela urejati stvari.

Najprej sem odšla v Slovenj Gradec na Center za socialno delo, kjer sem zaprosila, če se bi dalo urediti, da bi šla v dom.

Gospa me je vprašala, kam bi rada šla, ali na Prevalje ali v Črneče. Odgovorila sem, da v Črneče. Tako me je napotila k gospe Marjani, socialni delavki v Črnečah. Ko sem prišla, sem bila zelo lepo sprejeta, vendar ni bilo kar takoj prostega mesta. Ker imam premajhno pokojnino, sem si morala še dodatno urejati vse potrebno glede prepisa posestva. Potrebnih papirjev je bilo veliko, zato sem zelo hvaležna, da mi je pri urejanju pomagala gdč. Krevhova iz Centra. Vedno znova je iskala stvari, ki bi bile boljše zame. Ko sem vse uredila, sem čakala...

Nekega dne pred 22. julijem 2004, je zazvonil telefon. Gdč. Manca, socialna delavka iz Doma, mi je sporočila naj si pridem ogledat sobo. Bila sem strašno vesela.

En teden po ogledu sem se že vselila v moj drugi dom. Bila sem zelo presenečena, ker sem bila tako lepo sprejeta. Vsi so zelo prijazni do mene: sestre, negovalke, strežnice, socialni delavki, še posebej pa dr. Skrljovnikova, ki je sedaj moja zdravnica. Vseh ne morem našteti, ampak v glavnem vse osebje v domu, tudi vodja naše skupine EDLVAJS, gospa Marina. Vsem najlepša hvala.

Jožica Vaukan

MOJA LEPA SOBA

Minilo je leto, ko sem prišla v novi dom. Imam lepo, novo sobo in vse, kar potrebujem za prijetno bivanje v domu. Kratek čas si izpolnim pri pevskih vajah, klepetu v skupini s prijateljicami in udeležbo pri družabnih prireditvah.

Imam se lepo, zato dnevi hitro minevajo.

Terezija Mešelj

foto

POMLADNI POGLED

Ko pogledam skozi okno, najprej opazim veliko brezo, ki jo preletavajo ptički. Na drugi strani rasteta dve smreki. Ena je srebrna, druga navadna. Obletavajo ju srake, pa tudi druge ptice. Skačejo po travi in iščejo hrano. Malo naprej stoji smreka, ki je bila še pred nekaj tedni vitka, kot sveča. Pred kratkim pa jo je močna nevihta upognila in se ne more več poravnati. Vsa žalostna poveša vrh in nabira moč. Zanima me, če boš še kdaj tako vitka kot je bila. Na levi strani vidim okna, za katerimi so pisarne, ena izmed njih je tudi od direktorjeve pisarne. V spodnjem delu so tudi okna od ambulante, pisarne socialnih delavk in glavne sestre. Najlepše je zvečer, ko zahaja sonce in napolni mojo sobo s posebno toploto in svetlobo. Pri srcu mi postane toplo in vesela sem, da imam sobo s tako lepim pogledom v naravo.

Barbara Kropay

» ZADOVOLJSTVO JE KAMEN MODROSTI, KI SPREMENI VSE, ČESAR SE DOTAKNE, V ZLATO; REVEŽ, KI GA IMA JE BOGAT, BOGATAŠ REVEN BREZ NJEGA.«

MOJ ŽIVLJENJEPIST

Sem hčerka srednje-velike hribovske kmetije. Bili smo trije: brat Lojzek, roj. leta 1922, jaz Marija, roj. leta 1924 in brat Rudi, roj. leta 1936. Leta 1937 nam je ata umrl, star komaj 46 let. Brat Lojzek se je izučil za mesarja, živel je v Avstriji in umrl 1978. leta.

Jaz sem se priženila na malo večjo kmetijo, kjer nas je bilo 12 članov družine. Z možem sva gospodarila zelo dobro, a na žalost nisva imela otrok. Zgradila sva si hiško, kmetijo pa sva prodala. Brat Rudi je umrl leta 1994. Hiško sem dala nečakinji Jelki, ona mi je kupila polna leta za pokojnino. 25. oktobra 1995 sem se preselila v naš dom v Črnejah. Sem **zelo zadovoljna**. Imam toliko pokojnine, da imam lepo sobo z mini kuhinjo in posebej kopalcico, to so nadstandardni prostori.

Moje zdravje je slabo. Sem na dveh berglah in se zelo potrudim, da še grem vsak dan malo na sprehod.

Marija Štaher
iz Sv. Primoža nad Muto

V DOMU ŽIVIM

» V domu starostnikov živim
in vedno kaj zanimivega doživim.

Si okolje ogledujem,
vedno nove poti načrtujem,
zraven rožice nabiram
in še skelepe s tem razgibam.

Če pa noge me bolijo,
bolj posedam, poležujem,
ko pa » viha ta je mim«
nov zagon za pot dobim.

Tudi skupino obiskujem,

Urška, Urška to je ta,
ki skupaj z Ivico nam vsak teden,
nekaj novega da.

Zdaj pogovor-stare šege,
topel čajček se prileže,
tudi pesem in kozarček,
za nazdravit v nove čase.

Marica Založnik

SPOMINI NA DRUŽENJE S STANOVALKO DOMA

Pred kratkih časom sem ob generalnem čiščenju omar in predalov našla zanimive zapiske. Zapisala sem si veliko stvari, ki sem jih doživljala ob druženju s prijetno gospo tukaj v domu v Črnečah, kjer sem jo pred leti kot prostovoljka obiskovala najmanj enkrat na teden.

Zapis enega poletnega popoldneva:

Za malico je jedla kruh in kislo smetano; namesto kakava je pila samo vodo, da se je odjejala. Ko sva se uredili (frizura, krema za obraz, malo parfuma in njena najljubša barva majice – rdeča), sva na balkonu pojedli še nekaj naših domačih češenj. Po potepanju po sosednjem traktu in opravljeni kontroli na hodniku in pri g. Pavli, sva se odpeljali v jedilnico, kjer sva z užitkom popili dober kapučino iz avtomata. Nato sva v parku, v senci, na najini klopci klepetale o delu na vrtu, o najinih družinah in o življenju na splošno. Povedala je, da je imela na vrtu nasajenih par grmičkov krompirja, da si lahko pogledal pod njega in krompirček spet vtaknil nazaj v zemljo. To je bil pravi užitek! Med klepetom jo je malo zaneslo v mislih: »S katerim avtobusom bom pa šla domov? Oh, pa saj sem v Črnečah, kaj pa sem spet pobrkljala?« V pogovoru o najinih sinovih sem rekla, da se mi zdi njen sin zelo značajen človek in v družbi zelo spoštovan. Mi je odgovorila: »Ja, verjetno res! Ampak nimam pravice hvaliti svojega sina. Reklo pa bi se lahko, da je precej podoben svoji materi!«

Velikokrat mislim na najine prijetne popoldneve v parku, ko mi je pela in recitirala svoje pesmi in mi pripovedovala različne zgodbe, tudi iz vojnih časov. Morale sva se samo umakniti ven iz bivalne sobe, kjer je bila prevelika gneča. Takrat so bile njene misli in govor popolnoma normalna. Druženje s to gospo je polepšalo tudi moje življenje, saj sem se od nje naučila veliko, za življenje sem dobila veliko pomembnih napotkov.

Res je, da starejši ljudje ne potrebujejo veliko. Samo nekaj toplih besed, prijazen nasmeh in toliko naše pozornosti, da lahko izrazijo svoje spomine in dogodke, ki so jim v njihovem življenju veliko pomenili.

Anica Debenjak

NEKAJ UTRINKOV Z NASTOPA

Kulturni dom Ravne na Koroškem, ponедelјek, ura je devetnajst. Okoli dolge mize v garderobi, smo že zbrani člani folklorne skupine KD PREŽIHOV VORANC. Dobra volja preveva prisotne, od 18 do 73 let stare plesalce. Šale padajo vsevprek. Kadilci potegnejo še zadnji dim. Mentor Peter že gleda na uro. Harmonikar Slavko je že

dvignil frajtonarico iz kovčka, Barbara nastavlja ustnik na svoj klarinet, Franc piha v bas. Naš kulturni animator Ludvik potrka po mizi. Vsi utihnejo.

Sprašuje, če bi šli 5. maja plesat v Dom v Črneče. Vsi pogledi se uprejo v muzikante. Slavko polista po svoji beležki in pokima. Franc in Barbara storita enako. Mi plesalci smo pa tako vedno za akcijo.

Naš moto: » Mi pa radi rajamo in radi pokažemo tudi drugim,« drži stoprocentno. Ludvik pove, da bo nastop ob 16. uri. Mladim zaradi služb ne ustreza ne ura, ne dan. Na hitro se prestejemo. Šest parov. Šlo bo. Še dobro, da nas je toliko.

Pride četrtek. Ob pol štirih smo že vsi v Domu v Črnečah. Že ob vstopu nekateri srečujejo znance, se rokujejo, izmenjajo nekaj besed. Osebje nas prijazno sprejme, nam pokaže garderobo in prostor, kjer bo nastop. Vse je sproščeno, domače, kot bi bili tu že velikokrat. Stanovalci doma se posedejo. Začnemo. Petje in ples, dve stvari, ki hitro najdeta pot do gledalca. Ogrejeta srca in dlani, utrujene od let in bolezni, spontano zaploskajo. Koroška pesem in koroški plesi, med koroškimi ljudmi, vse je domače, toplo. Začutili smo, da smo se združili z gledalci. Kar hitro je minilo. Bili smo srečni, da smo lahko prebivalcem Doma dali del sebe, del tistega, kar imamo najraje – koroško pesem in ples.

Ob zahvali osebja smo začutili, da jim je res veliko do tega, da svojim varovancem olepšajo vsak dan, ki ga preživijo z njimi.

Če smo lahko tudi mi pripomogli k temu, smo veseli. Kot smo rekli ob slovesu: « Če smo vam bili všeč, še pridemo! »

Angelca Bezjak

Foto Kaja

»Pa naj še kdo reče, da pri bici Julijani Paradiž v Domu starostnikov ni zabavno?« je dejala pravnukinja Kaja, učenka 2. razreda OŠ, ko je skupaj s prababico prepevala, igrala harmoniko in cel dan gledala risanke.

Skupina LIPA daje predlog, kako si lahko brez stroškov pripravite juho, ki je polna vitaminov. Pomaga proti spomladanski utrujenosti:

Na malo olja prepražimo majhno, narezano čebulo. Dodamo oprane koprive, kiselico, regrat, krebuljico, pehtran in peteršilj. Zalijemo z jušno osnovno, in podušimo

do mehkega. Zgostimo z malo moke, nato vse skupaj zmiksamo z mešalnikom in po želji dodamo še kislo smetano, solimo in dodamo par kapljic limone.

Tako pripravljeno juho postrežemo s kruhovimi kockami ali pa zlatimi kroglicami.

Dober tek!

Veliki svet vidi samo velike reči, ki vzbujajo pozornosti, ki so na moderni vrednostni lestvici čisto na vrhu: kariera, ugled, premoženje.

Manj zanimanja je za to ali si dober, preprost in pripravljen služiti.

V tej pretirano organizirani in do skrajnosti upravljeni družbi nam grozi nevarnost, da postanemo imuni, nedovzetni za človeška čustva.

In vendar vsakdo potrebuje malo topline in razumevajočo naklonjenost.

Foto - Roman